

kun sige, at dersom man ønsker min Deltagelse i en kommende Forhandling i et Udvalg om Sagen, er jeg fuldt ud rede dertil, og maatte det lykkes at finde Former, som dog i nogen Maade kan forene Parterne, er jeg ogsaa rede til at tage saadanne under Overvejelse. Dette er imidlertid ikke lykkedes hidtil. Jeg tvivler meget om, at de kommende Forhandlinger vil føre os saa langt frem, og derfor stiller jeg mig med Hensyn til de praktiske Resultater af den Lovgivning, som her foreslaas, foreløbig skeptisk, som jeg har gjort det i Fortiden, til Trods for det omfattende og sagkyndige Indlæg til Belysning af Problemet, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har givet.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Dahlgaard): Jeg maa maaske allerede nu fremsætte et Par Udtalelser i Anledning af den højtærede Ministers Bemærkninger. Med Hensyn til den norske Lovgivning vil jeg gerne sige, at jeg ikke i alle Henseender mener, at denne Lovgivning har ramt det rigtige. Jeg mener, at det kan siges om den norske Lovgivning, at den maaske ikke giver fornøden Sikkerhed for, at den først træder i Funktion i det rette Øjeblik. Men jeg maa paa den anden Side dog sige til den højtærede Minister, at naar han hæveder, at man i Norge langt fra fandt denne Voldgiftsordnings Resultater tilfredsstillende, saa kommer det jo alene an paa, fra hvilken Side man hører Argumenterne. Vi maa dog erindre, at i Norge har Forholdet været dette, som jeg nævnte, at paa et vist Tidspunkt har Højre været Tilhænger, paa et andet Tidspunkt har Arbejderne været Tilhængere af Ordningen. Hvis den højtærede Minister vil se efter, hvad det norske Socialdepartement, der vel kan forudsættes at være den mest objektive Dommer i denne Forbindelse, skriver, saa vil han se, at dette Departement anser denne Voldgiftsordning for i allerhøjeste Grad at have bragt Norge ud over vanskelige Situationer paa en rimelig og tilfredsstillende Maade. Jeg maa maaske hertil føje, at det forholder sig ikke, som den højtærede Minister mente, at man fra Flertallet i det norske Storting indtil nu positivt skulde have udtalt sig imod, at Voldgiftsloven igen blev vedtaget. Der foreligger netop i Dag en af den norske Stortingspræsident Hambro officielt udsendt Erklæring — jeg bemærker, at Stortingspræsidenten jo er Medlem af Højre, som er Modstandere af Voldgiftsloven —, hvori Præsidenten udtaler: „Jeg har overfor dem, som har berørt Voldgiftsloven for mig, udtalt

som min private Opfattelse, at hvis Mæglingen bliver resultatløs, vil efter al Sandsynlighed Odelstinget efter Paaske vedtage en Voldgiftslov. Min Forudsætning, da jeg foreslog Voldgiftsbehandlingen udsat“ — det var det, som den højtærede Minister hentydede til — „var, som Hr. Oftedal rigtigt nævnte under Debatten i Gaar, at Udsættelsen bare skulde gælde, indtil Parterne ønskede Sagen behandlet, eller det viste sig, at Mæglingen ikke førte frem“. Hertil er saa at føje dette, at de norske Arbejdsgivere, som har været fanatiske Modstandere af hele Voldgiftsordningen, under Hensyn til hele det Tryk, der ligger over den norske Arbejdssituation, har maattet erkende, at der i Virkeligheden ikke var anden Vej i dette Øjeblik at se hen til.

Med Hensyn til de Bemærkninger, den højtærede Minister fremsatte angaaende Lovforslagets Affattelse, vil jeg gerne sige, at naar vi har foreslaaet, at Forligsinstitutionen skulde kunne henstille til Statsministeren, at Voldgiftsdomstolen traadte i Virksomhed, da har dette jo alene sin Aarsag i, at Forligsinstitutionen maa regnes i det givne Tilfælde i højeste Grad, i højere Grad end nogen anden Myndighed, at have Indsigt i, hvorvidt Situationen er en saadan, at Indankning for Voldgiftsdomstolen er paakrævet, men at det ikke er det afgørende for os, viser jo ogsaa Lovforslagets Affattelse, der giver Statsministeren et selvstændigt Initiativ til at indanke Sagen, naar han finder det nødvendigt af Hensyn til Samfundets Sikkerhed.

Den højtærede Minister anførte i denne Forbindelse, at det havde jo vist sig, at man i givet Tilfælde uden saadan Lovgivning vidste Vej, og den højtærede Minister henviste dertil Begivenhederne den 5. Juni 1925, hvor det viste sig, at den socialdemokratiske Regering var parat til at udstede en provisorisk Lov angaaende tvungen Voldgift. Men jeg maa maaske i al Venskabelighed minde om, at den højtærede Minister jo var en af dem, der angreb en saadan Tanke paa det voldsomste og netop mente, at det var uforvarsligt at gennemføre en Lov af denne Art provisorisk. For saa vidt skulde man tro, at den højtærede Minister logisk maatte komme til den Konsekvens, at man paa Forhaand burde træffe Afgørelse af, hvorledes der i det givne Tilfælde da burde handles. Og det er netop det, der her foreligger Lovforslag om.

Den højtærede Minister erklærede sig endnu i Dag for Modstander af denne Voldgiftsordning, og som Argumenter fremførte den højtærede Minister to Ting. Den ene